„Vervloekte flauwe mop, Lebaudy!" viel de bijkok uit. „Je weet drommels goed dat we hier niet mogen graven, om de proef op de som te zetten."

„Hij is een doortrapte bedrieger," vulde Strijbosch nijdig aan. „Ik dacht wel dat hij met zoo'n smoesje aan zou komen. Ik stel voor dit niet als een afdoend bewijs te beschouwen."

„De man heeft volkomen gelijk," zei nu een korporaal van de genie, die daar werkzaam was. „Kijk!" ging hij voort, „hier achter ligt een brandkraan en een eind verder weer een, en hier op deze plek ligt een groote aanvoerbuis. Ik vind het merkwaardig."

„En ik vind het boerenbedriegerij," antwoordde Van Heusde woedend. „Het is geen kunst om water te vinden, als er twee brandkranen zijn om je op weg te helpen. Dat kan ik wel zonder zoo'n gevorkten stok. Als hij denkt me op die manier in de luren te leggen, dan is hij aan 't verkeerde kantoor."

De Keizer haalde onverschillig de schouders op.

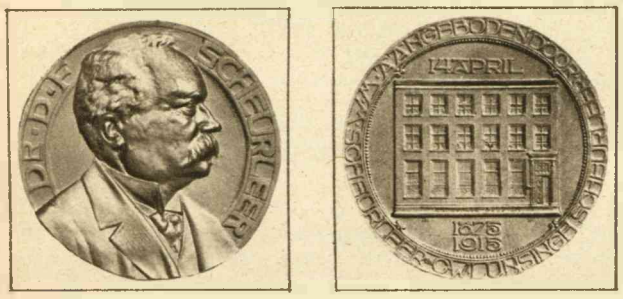
„Laten we eens op het veld gaan kijken," sloeg nu de man van de genie voor. „Als hij daar water vindt, kan ons dat te pas komen."

De Keizer glimlachte en knikte zelfbewust. Ze wandelden het veld op en nadat Barend eenige malen had heen en weer geloopen met het halve bataljon achter zich, bleef hij eensklaps staan, want het stokje sprong onrustbarend de hoogte in. „Hier is water!" profeteerde hij.

„Dat zullen we dadelijk onderzoeken," zei de geniesoldaat en liep haastig heen om een spa te halen.

Ook de bijkok sloop heen om weldra met een spade terug te komen. Haastig begonnen de mannen te graven, zoodat in een minimum van tijd er een gat was van twee voet diep. Plotseling vlogen de mannen echter met een vloek achteruit.

In zijn ijver had een der gravers een gat geslagen in een looden pijp van de waterleiding, waaruit nu een waterstraal van wel twee meter omhoog sprong.

GEDENKPENNING,

aangeboden aan Dr. D. F. Scheurleer, ter gelegenheid van zijn 40-jarige werkzaamheid in de bankiersfirma Scheurleer en Zoonen te 's-Gravenhage. Deze penning is naar de modellen van de beeldhouwers van Kuyck (portret) en van der Hoeff (keerzijde) vervaardigd door de Kon. fabriek v. zilverwerken C. J. Begeer te Utrecht.

Dat gaf een consternatie! De hoofdkraan, die op het bureau was, moest onmiddellijk worden afgedraaid. De kapitein kwam er aan te pas, die den beiden delinquenten elk vier pond [1]) én allen aanwezigen kamerarrest gaf.

Barend de Keizer onderwierp zich met vreugde aan zijn straf, en geen wonder, hij had zijn weddenschap gewonnen; er was nu geen mensch, die hem deze durfde betwisten.

Van Heusde en Strijbosch waren zeer terneergeslagen en vooral de eerste, die nu vier dagen gelegenheid had, nog eens kalm het geval te overdenken, was ten stelligste overtuigd, dat Lebaudy hun een smerigen streek gespeeld had, en peinsde op een middel om wraak te nemen en te trachten zijn verloren geld terug te winnen. Hij sprak er na afloop van zijn straftijd met zijn lotgenoot Strijbosch over, en weldra hadden beiden een plan bedacht.

De uitvoering hiervan werd door De Keizer zelf gemakkelijk gemaakt, want toen de bijkok voor 't eerst na zijn straftijd in de cantine verscheen, werd hij door den eerste verwelkomd met de spottende woorden:

„Zeg, Van Heusde, als je soms nog eens dorst mocht hebben, dan waarschuw je mij maar. Ik ben dadelijk bereid je aan water te helpen."

„Och," antwoordde de aangesprokene, „jij geeft nou zoo hoog op van je kunst om water te vinden, maar de stomste ganzen en eenden kennen dat kunstje al bij hun geboorte. Iedereen die een timmermansoog heeft en een rechte lijn kan trekken tusschen twee brandkranen, kan 't ook. Dat is geen cent waard."

„Nou, doe jij 't me dan eens na!"

„Och, ik wil aannemen dat jij een verduivelde kraan bent in het vinden van water. Maar wat heb je daar per slot van rekening nog aan? Je hebt in dit kikkerland soms meer moeite om land te vinden dan water. Water! Wie geeft hier nou warempel nog wat om water? Neen, ik heb laatst een kerel gesproken, die had ook zoo'n soort gave als jij. Maar die had lak aan water, da's hier toch niks waard. Nee, die vond goud!"

„Wat meen je?" vroeg De Keizer.

„Wat ik zeg," antwoordde Van Heusde. „Hij wandelde rond, net zooals jij met zoo'n vork in zijn hand en als hij dan boven een plek kwam waar goud in den grond zat, een goudmijn, een verborgen schat of iets dergelijks dan wist hij dat op een prik. Zie je voor zoo'n kerel neem ik mijn pet af, maar waterzoekers! Ha! Ordinair volk! Net zoo iets als straatvegers!"

„En hoe weet jij nou of ik dat niet ken!" stoof Barend de Keizer op, de val inloopende, die zijn vrienden hadden opengezet.

„Wat! Jij goud vinden," riep Strijbosch sarcastisch lachend uit. „Kerel, schei uit! Laat me niet omvallen van 't lachen."

„Nou val om voor mijn part," antwoordde De Keizer boos. „Maar ik zeg je dat ik al eens goud gevonden heb. Ik was op een dag uitgegaan om water te vinden. Opeens neemt mijn stok een reuzensprong. En waar denk je dat we boven stonden?"

„Boven de Maas," zei Strijbosch. „Misschien stond je kringetjes te spuwen op de Maasbrug te Rotterdam."

„We stonden boven een goud horloge," hernam De Keizer.

„Erg stom met jouw groote turftrappers," merkte de bijkok op. „Dat klokje zal wel niet veel meer waard geweest zijn, toen je er van afstapte."

„Het bewijst in allen geval, dat ik net zoo goed goud kan vinden als water.

„En ik zeg je dat je 't niet kan," beweerde Strijbosch. „Ik verwed er een gulden om!"

„Ik idem!" vulde de bijkok aan.

„Ik zou jullie weddenschap grif aannemen," zei Barend, „als er kans was om mijn kunst te bewijzen. Maar er zit hier geen goud in den grond!"

„Dat heb je glad mis, man!" merkte Strijbosch op. „Verleden jaar heb ik, zooals jullie weet een „duizendje" in de Loterij gewonnen. Bij de veertig gulden die ik ontving was een goudtientje. Nou dat tientje heb ik, stom genoeg, in den tuin van 't hospitaal uit m'n grijpers laten vallen, en, ik heb 't nooit meer teruggevonden. Nou zeg ik jou, Barend," ging hij met klem voort, „als jij dat gouden tientje voor mij weet te vinden, dan vind ik jou een kranigen vent."

Barend de Keizer dacht een oogenblik na. 't Was een lastige opdracht, dat wist hij; maar eensklaps klaarde zijn gezicht op: hij kreeg een inspiratie! Ja, Barend was een goocheme jongen.

„Ik neem 't aan!" zei hij. „Ik zal het tientje vinden!"

„Afgesproken!" riepen de beide anderen.

De Keizer wist nu volkomen wat hij begonnen was. Het was een lastig karweitje, maar daar deinsde hij niet voor terug. Goed beschouwd was deze weddenschap gemakkelijker te verdienen dan de vorige, want wie belette hem een goud tientje in den tuin van 't hospitaal in den grond te stoppen, de plek goed te merken en den volgenden dag het geld te vinden.

Het moeilijkste was een tientje machtig te worden, doch dat moest de kastelein uit „De Groote Slok" hem leenen. 't Was maar voor één dag!

Zoo gezegd, zoo gedaan!

's Avonds laat sloop hij met het geleende tientje naar den tuin en begroef het zorgvuldig bij den vierden boom van de tweede laan.

Daarna ging hij naar bed met een breeden lach op 't gezicht, want niemand zou kunnen beletten, dat hij weer twee gulden won. Den volgenden dag was de troep nieuwsgierigen haast nog grooter dan de vorige maal.

Iedereen was nieuwsgierig Lebaudy goud te zien delven, en toen hij plotseling stilhield en naar een boomwortel wees, kon men een speld hooren vallen.

„Hier is 't!" riep hij theatraal uit.

Strijbosch knielde neer en begon te graven, eenige oogenblikken van spanning, daarna zag men hem weer oprijzen, terwijl zijn gelaat de grootste verbazing uitdrukte.

„Wel heb ik van mijn leven!" riep hij uit, terwijl hij een goud tientje omhoog hield. „Hij heeft het gevonden! Wonderbaarlijk, wat 'n kerel, wat 'n kerel!"

Alle aanwezigen drongen op om te zien. Ja 't was een tientje, een echte! Een zooals ze zelden in handen hadden, maar allen graag zouden gehad hebben. Strijbosch hield het echter stevig vast en wendde zich tot De Keizer.

„Je bent een genie," zei hij, „dat moet ik bekennen en ik heb alle respect voor je. Je hebt de weddenschap eerlijk gewonnen."

Hierop haalde hij zijn portemonnaie voor den dag, haalde er een gulden uit en stak het geeltje er in.

„Hier mijn tientje!" brulde De Keizer. „Ik heb 't gevonden!"

„Ja, maar op mijn order!" antwoordde Strijbosch. „Het is mijn tientje!"

„Neen, die een geldstuk vindt, mag 't houden."

„Ja, als de eigenaar niet bekend is.

Maar jij wist al voordat je het vond, gisteren al, dat het tientje van mij was.

Nietwaar, mannen?" vroeg hij aan de omstanders.

„Ja, zeker!" schreeuwden allen in koor; eenigen omdat ze het meenden; anderen, die lont rooken, omdat ze Lebaudy, den geurmaker, wel een lesje gunden.

„Je hoort 't," ging Strijbosch voort.

„Neem dus gauw je gulden aan, dien je verdiend hebt, en jullie, jongens, geef ik een rondje in de cantine, uit blijdschap dat ik mijn tientje weer terug heb!"

„Hoera! Leve Strijbosch!"

Barend de Keizer bleef alleen achter, met zijn armzalige twee gulden in de hand.

Inplaats van er vier te winnen, had hij er zes verloren.

* * *

Hij is van zijn bluf geheel genezen en ze kunnen hem niet meer 't land injagen, dan wanneer ze hem vragen: „Zeg Lebaudy, wanneer ga je weer goud zoeken?"

[1]) Vier dagen provoost.

TENTOONSTELLING DOOR SCHILDERS UIT HET GOOI.

Dinsdag 15 Juni werd in het hotel Hamdorff te Laren een tentoonstelling geopend van werken van schilders uit het Gooi. Daar 't voldoende bekend is, hoeveel schilders van naam er in 't Gooi vertoeven, behoeft het geen verder betoog, dat er een zeer aardige collectie bijeen is gebracht.

VICE-ADM. G. F. TYDEMAN.

E. H. UDINK TEN CATE.

Vice-adm. G. F. TYDEMAN, directeur en commandant der Marine te Amsterdam, heeft ontslag uit den dienst genomen. — Op 68-jarigen leeftijd is te Enschede overleden de heer E. H. UDINK TEN CATE, oud-wethouder dier gemeente.

HET 25-JARIG BESTAAN VAN DE KON. MIJ. TOT EXPL. VAN PETROLEUMBRONNEN IN NED. INDIË.

Op den dag van het 25-jarig bestaan van de Kon. Ned. Petroleum Maatschappij werd de eerste steen gelegd voor het nieuwe kantoorgebouw te 's-Gravenhage. Deze plechtigheid werd verricht door den heer G. C. B. Dunlop, die sedert de oprichting commissaris der Koninklijke is geweest, de eenige overgeblevene van de oorspronkelijke zeven.